

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Til J. P. E. Hartmann. (Fra Studentersangforeningen.)

Citation: Ploug, Carl: "Til J. P. E. Hartmann. (Fra Studentersangforeningen.)", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 366. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-workid90142/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Til J. P. E. Hartmann.

(Fra Studentersangforeningen.)

1.

Sprang fra dine Streng
Stærke danske Toner,
Drøn af Havets Dønning,
Sus fra Bøgeskoven,
Gay fra Fædres Grave,
Klang af Livets Kilder,
Tunge Nattetaarer,
Lyd af Morgenkerker, —

Skal dit Spil og svinde
Spørløst bort i Rummet,
Men, i trofast Minde
Fæstet, Slægter fylde:
Tænde lyse Tanker,
Løse bundne Læber,
Vække mandig Vilje,
Daad for Danmark føde!

2.

Og din Ungdoms Drømme
Og din Manddoms Ild,
Som Du lod udstrømme
I dit Strengespil;
Kjærlighedens Smerte
Og dens Glædesskat,
Som dit eget Hjerter
Har i Rhythmer sat, —

Ædle danske Kvinder
Lyttet har derpaa;
Egne Haab og Minder
Lærte de forstaa;
Deres Hjerter gjemme
Skal dit Hjertes Sang,
Den af deres Stemme
Fange dobbelt Klang!

3.

Og vi, hvem Du staar allernæst
Som Lærer og som Broder,
Hvem Du saa tidt har budt til Gjæst
Paa Takter og paa Noder;

Vi, der som en Zigeunerflokk
Drev om i Kunstens Haver,
Til Du kom med din lille Stok
Og gjorde os til - - Zouaver, --

Vi er et Korps, Du, naar Du vil,
Mod Tidens Magt kan sende;
De bedste Vaaben, der er til,
Du selv os gav ihænde;
Og naar med Sang og Tonedigt
Ej mer at slaa vi mægter,
Overgaar vor Værnepligt
Til ny Studenterslægter.

Og, skabt ej blot af Kunstnerhaand,
Du skal blandt os forblive;
Dit bedste Jæg, dit Værk, din Aand
Vi holde skal ilive.
„Mens een Student ved Axels Havn“
En Tone veed at synge,
Dine Sange og dit Navn
Sig altid skal forynge!

Afskedsviser.

I.

Til Johannes Forchhammer.

Saa! — Nu skal ogsaa han afsted,
Som sad saa fast i denne Kjæde,
Altid var rede og altid var med,
Enten Alvor det gjaldt eller Glæde.

Stiv i de Gamles

Væsen og Maal, han kunde væmles
Tidt dog ved Gloser og skinnede Bind,
Og med Ungdom og Sang i sit Sind
De ben med de Unge at samles.

Han, som til vort Studenterhjem
Ledte saa trolig efter „Grunde“,
Og i sin Tanke bebyggede dem,
Men desværre ej hitte dem kunde, —

Ta'r nu sin Jente,

Fly'r fra de Gader velbekjendte,
Bygger sig selv op en Hytte saa lun;
Medens vi udi Heymanns Paulun
Sidde triste, og vente og -- vente,